

Expedice „Tisulská princezna“

Tento příběh je zahalen tajemstvími a dodnes není mnohé z něj jasné. Příběh „Tisulské princezny“ se začal psát v roce 1969. Tehdy byl nedaleko vesnice Ržavčik v Tisulském okrese Kemerovské oblasti při těžbě uhelné vrstvy, ležící v hloubce 70 metrů, objeven velmi podivný hrob. Ve dvoumetrovém mramorovém sarkofágu ležela krásná mladá žena v průhledných šatech z neznámého materiálu. Podle stáří uhelné sloje, v níž byl sarkofág nalezen, byla žena pohřbena před několika sty miliony lety...

Sarkofág s tělem ženy objevili horníci, kteří následně všichni za různých okolností zemřeli. Případ byl okamžitě utajen a tělo bylo odvezeno neznámo kam. Celý příběh je založen na výpovědích očitých svědků, několika poznámkách v novinách. Nejpodrobnějším popisem je převyprávění tohoto případu od Olega Kuliškina, který jej slyšel od náhodného spolucestujícího - bývalého plukovníka KGB, který se na případu podílel.

Zde jsou výňatky z tohoto článku: „Při práci v uhelném dole objevil horník Karnauchov (později zabítý na motorce pod koly KrAZu - náklad'ák) v jádru dvacetimetrové uhelné sloje v hloubce přes 70 metrů dvoumetrovou mramorovou truhlu s úžasně přesnou mechanickou úpravou.

Na příkaz vedoucího pracoviště Alexandra Alexandroviče Masalygina (zemřel v roce 1980. Oficiální verze - žaludeční vřed) byly všechny práce okamžitě

zastaveny. Truhla byla vyzdvížena na povrch a začali ji otevírat, přičemž po okrajích dlátem odsekávali časem zkamenělý tmel. Vlivem slunečního tepla se tmel změnil v průhlednou tekutinu a vytekl. Jeden milovník vzrušení si jej dokonce vzal na jazyk (doslova do týdne se z toho zbláznil a v únoru zmrzl přede dveřmi vlastního domu).

Víko truhly bylo zapasováno s dokonalou přesností. Pro pevnější spojení byly vnitřní hrany lemovány dvojitým okrajem těsně přecházejícím do patnáct centimetrů silných stěn. Pro přítomné byl tento objev šokem. Truhla se ukázala být rakví, naplněnou až po okraj růžovomodrou tekutinou křišťálové průzračnosti, pod jejíž pružnou hladinou spočívala vysoká (asi 180 cm) štíhlá, neobyčejně krásná žena - asi třicetiletá, s jemnými evropskými rysy v obličeji a velkýma, široce rozevřenýma modrýma očima. Husté tmavě blond vlasy s načervenalým nádechem jí sahaly k pasu a zlehka zakrývaly jemné bílé ruce, spočívající podél trupu, s krátkými, pečlivě zastřiženými nehty. Oblečená byla do bílých krajkových průsvitných šatů, které jí sahaly těsně pod kolena. S krátkými rukávy vyšívanými barevnými květy. Neměla žádné spodní prádlo.

Zdálo se, že žena není mrtvá, ale spí (s otevřenýma očima???) . V záhlaví ležela černá, obdélníková, na jednom okraji zaoblená kovová krabička (něco jako mobilní telefon) o rozměrech asi 25 krát 10 cm. Rakev stála otevřená pro veřejnost asi od 10 do 15 hodin. Na zázrak se přišla podívat celá vesnice. Téměř okamžitě byl nález ohlášen do oblastního centra. Přijelo vedení, hasiči, vojsko a milice. Ve 14 hodin přiletěl z oblasti cihlově zbarvený vrtulník a přivezl tucet důležitých ‚soudruhů‘ v civilu, kteří okamžitě prohlásili místo za kontaminované a nařídili přítomným, aby se od rakve vzdálili.

Poté ohraničili místo nálezu a sepsali všechny, kdo se dotýkali rakve, a dokonce i ty, kdo stáli v její blízkosti, údajně kvůli neodkladné lékařské prohlídce. ‚Soudruzi‘ odtáhli rakev k vrtulníku, ale břemeno bylo příliš těžké, a tak se rozhodli ulehčit si práci odstraněním tekutiny. Po odčerpání tekutiny z rakve začala mrtvola přímo před jejich očima černat. Tak tekutinu znovu nalili zpět a čern začala rychle mizet. O minutu později na tvářích mrtvé opět zahrál ruměnec a celé tělo zemřelé získalo svůj dřívější životupodobný vzhled.

Rakev uzavřeli a přenesli do vrtulníku, ostatky tmelu shromáždili spolu se zeminou do celofánových sáčků a svědkům nařídili, aby se rozešli. Poté vrtulník vzlétl a zamířil směrem na Novosibirsk. O pět dní později přijel z Novosibirsku do Ržavčiku postarší profesor a ve vesnickém klubu přednášel o předběžných výsledcích laboratorního výzkumu nedávného nálezu.

...Přednášející odjel, a o pár dní později vyšla v Tisulských okresních novinách drobná noticka, že u vesnice Ržavčik byla objeven archeologický nález, který by mohl objasnit historii. Obyvatelé Ržavčiku protestovali - tolik senzací a tři řádky v novinách! Rozhořčení opadlo samo od sebe, když Tisulské okolí náhle uzavřelo vojsko, milice procházela dvory, aby obyvatelům zabavila

„pobuřující“ rudé vydání, a místo, kde byla rakev nalezena, bylo důkladně rozkopáno a zasypano zeminou.

...V roce 1973, kdy se podle mínění úřadů ‚vše uklidnilo‘, probíhaly na březích a ostrovech jezera Berčikul, šest kilometrů od místa nálezu sarkofágu, celé léto až do pozdního podzimu v přísném utajení rozsáhlé vykopávky. Místo bylo uzavřeno vojáky a milicí. Ale, jak se říká, šídlo v pytli neschováš! Jednou se stalo, že do oblastního obchodu zašli dělníci podílející se na vykopávkách, opili se a po dlouhém držení jazyka za zuby se prořekli, že na ostrovech bylo objeveno pradávnné pohřebiště z doby kamenné.

Podrobnosti kategoricky odmítli sdělit, ale celá vesnice viděla, jak na místo vykopávek přiletěl ‚cihlový‘ vrtulník a něco odvážel, a po skončení prací zůstaly na ostrovech a březích Berčikulu stovky mohyl, rozkopaných a důkladně zasypaných zeminou...“

Ač se to může zdát podivné, všichni, kdo byli v prvních řadách a tak či onak přišli do styku se sarkofágem, brzy zemřeli. Tak horník Karnauchov, díky němuž byla rakev objevena, zemřel při autonehodě: cestoval na motorce a srazil se s KrAZem. Vedoucí pracoviště Masalygin zemřel o několik let později na žaludeční vřed. Horník, který si dal na jazyk podivnou tekutinu z rakve, začal o měsíc později jevit známky otřesené psychiky a v únoru následujícího roku umrzl u dveří svého domu. Vesničan, který napsal stížnost Ústřednímu výboru KSSS ohledně publicity, zemřel na selhání srdce. Nikdo jiný si na „princeznu“ nevzpomněl a její další osud je zahalen tajemstvím. Mnozí považují tuto historku za výmysl, mnozí obyvatelé oné vesnice také odmítají podat jakékoli svědectví, a i ti, kteří si ta léta pamatují, vše popírají.

Jak později tvrdil autor článku Oleg Kuliškin, u obce Ržavčik, na místě nálezu oné rakve s „ruskou carevnou“, místní úřady zřídily skládku kolosálních rozměrů a téměř z celého regionu tam svážejí odpadky.

Ale jak se říká, není kouře bez ohně. Odkud se tedy vzala legenda o „Tisulské princezně“? Proč byl nález, pokud k němu došlo, tak pečlivě utajován? Je pohřebiště skutečně staré miliony let, nebo snad byly sarkofágy do uhelných slojí spuštěny až později? K jaké civilizaci „princezna“ patřila? Otázek v souvislosti s tímto příběhem je mnoho. Odpovědi na některé z nich přineslo vědomé snění. Tyto informace samozřejmě nezmění názor skeptiků a budou jim připadat jako další pohádka na toto téma. Vždyť k důkazu v našem světě potřebujeme materiální artefakty, o jejichž ukrytí je již dávno a dobře postaráno.

Možná však verze, která vznikla tímto způsobem, bude pro někoho zajímavá a podnítí k zamyšlení ty, kteří se na svět nedívají skepticky a dál různými způsoby hledají skryté pravdy...

...Studené mraky se rychle plížily přes žlutý okraj oblohy. Slunce se schovalo za skalnatý hřeben. Pokřivené stromy tvrdohlavě rostou na kamenech. A ty... jsou podivně poskládané v řadě. Jako by tu neznámý obr postavil mohutné hradby. Gigantické zdivo, nebo hora? A dokonce tu stojí i sloup. Dokonale opracovaný, asi větrem? Opravdu dělají vítr a déšť divy a vyřezávají z kamene sloupy, rovné, vysoké a čtvercového průřezu? Jako by před tebou stál starobylý chrám, a vítr se utišil. A mihotá se... oheň. I když Slunce už zapadlo.

Oheň však dál tančí na kamenech, vrhá dlouhé stíny. Náhle se v tomto podivném tanci neznámého ohně objevila postava. Nějaký stařec s hustým plnovousem, oblečený do dlouhé bílé košile, vypadal, jako by vystoupil z obrazu. Košile vyšívaná s červeným vzorem, v ruce dlouhá hůl, vlasy sepnuté zlatou obručí, na níž se třpytily kameny... A oheň před ním šlehal v kamenné míse... Hle, jiskry kolem něj létají. Pohled starce se prodírá skrze jeho pohyby a proniká jako blesk...

„Znovu se setkáváme...“ zamumlal podivný žrec prastarých kamenů, aniž by rozevřel ústa.

„Ano, dlouho jsem sloužil mocnému Jaru, který svými proudy oživuje matičku Zemi. A na jeho počest jsem přijal jeho jméno a začal si říkat Jaromír. Kdysi jsem tu vyprávěl svůj zkaz o sobě, o tom, jak jsem své tělo zanechal v sarkofágu až do vašich časů, a jak ho našli temní lidé, a jak ho chtěli odvézt k nepřátelům, ale síly světla mi prostřednictvím lidí nesoucích světlo pomohly zůstat v mé rodné zemi (viz téma: Tajemství žrece Jaromíra).

Také jsem zde vyprávěl o své zemi Daarii, o tom, jak nepřátelé - cizáci (Anunnaki z Nibiru) od pradávna štváli proti sobě národy. A tím se jim podařilo zničit starověkou Atlantu a zemi Sva, která se později nazývala Borea. Ale nezůstalo jen u toho a opět pokračovali v popouzení národů proti sobě a rozpoutali indickou válku, která je popsána v Mahábháratě, ano, která po sobě zanechala ruiny, jež znáte jako

Mohendžodaro, během níž vypalovali města a vesnice jaderným ohněm. A zároveň tento jedovatý oheň seslali i na mou Daarii. A spálili ji, i nastala krutá, jedovatá zima (viz další témata).

Minule jsem vám řekl, že právě v této kruté době jsem se rozhodl vydat do budoucnosti, abych zachránil váš svět. A za tímto účelem jsem vstoupil do stavu, kterému se na Východě říká samádhi, a pohřbili mě v sarkofágu na zvláštním místě (viz téma: Tajemství žrece Jaromíra).

Pokud si stále myslíte, že se do budoucnosti můžete přenést nějakým jiným způsobem, hluboce se mýlíte, neboť budoucnost ještě není napsána živými, není napsána jejich činy a skutky, ale existují pouze její různé varianty.

A pokud se pomocí dovedné techniky prořízne portál do jedné z variant budoucnosti a člověk se tam dostane, může navždy ztratit svou podobu, zakonzervovav ji v této variantě. Vždyť na cestovateli časem a jeho technice, jakkoli dokonalé, nezávisí projev této konkrétní varianty budoucnosti, do níž se vydal.

Tento projev varianty v realitě závisí na společném kolektivním projevu vůle všech žijících na světě, na životních okolnostech z toho vyplývajících, jejichž příčinou je pouze osobní volba každého ze všech žijících. Tento mechanismus je obtížné vysvětlit v pozemských pojmech. Ale právě volba každého píše jeho osobní karmu a scénář jeho osobní budoucnosti, a všechny tyto osobní varianty budoucnosti, které na sebe informačně působí, píší onu společnou budoucnost, která se projevuje každou minutu a každý okamžik. Jakmile se začne psát, okamžitě se objeví varianta, která nejlépe odpovídá volbám žijících - vědomým i nevědomým (například důsledky chyb ve volbě, což jsou karmické uzly).

A tak v případě, že člověk přejde do éterické varianty MOŽNÉ budoucnosti dříve, než je napsána a projevona živými, může v ní zůstat jako přízrak této varianty tak dlouho, dokud ji živí neprojeví svými volbami.

To povede v nejlepším případě k odtělesnění a opětovnému zrození v těle již v projevené variantě událostí. Cestovatelé z minulosti jsou ti, kteří náhodou spadli do varianty, kterou si později živí vybrali a projevili ji jako současnost. A pouze zde může dojít k náhodě ve světě, kde žádné náhody neexistují. Náhodné spadnutí do varianty, kterou si živí zvolí svým životem a učiní z ní svou současnost, je skutečně velký zázrak a nejčastěji může tento zázrak vést k selhání časových a prostorových matic, a tím k otevření neoprávněných portálů, v nichž mohou zahynout nejen jednotliví lidé, ale i celé civilizace.

Tyto poruchy se uměle snaží prolomit titíž nepřátelé-vetřelci, aby během těchto poruch sami pronikli do jiných světů. Lidé a civilizace ztracené mezi světy v lepším případě zůstanou navždy žít v jiných světech, kam spadly, paralelních k tomu vašemu (viz téma: Psohlavci paralelních světů, tajemství portálů a jiné skazy Semargla).

Pokud však nepropadli do paralelního světa, ale do časového posunu směrem do budoucnosti, pak je čeká dematerializace a opětovné vtělení do projevených světů.

Nebo je právě tato porucha může znovu materializovat v tom světě budoucích variant, kam propadli, pokud se i tato varianta zmaterializuje podle karmy žijících a stane se jejich současností. Nebude však cesty zpět. Bez úplné ztráty fyzického těla se nebude možné vrátit do svého světa. A sotva bude možné se vtělit do minulosti, aniž by došlo k nové poruše a protržení éteru, což by vedlo k nepředvídatelným následkům.

Proto mluvím o tom, že cestování do budoucnosti je možné pouze při zachování těla, pokud je tam to tělo potřeba. Je to jen čekání na dobu, až přijde, na dobu, kterou cestovatel potřebuje. Ale to, jak se u vás říká, je také jednosměrná jízdenka. Je snazší netahat s sebou tělo, ale zemřít a vtělit se na potřebné místo, ale zároveň nové fyzické tělo a mozek na nějakou dobu zablokují paměť a vědomosti znovu se inkarnujícího mistra, i kdyby byl velmi velký ve vědomostech a praktikách, i kdyby dosáhl stavu božství a ještě vyššího. To je daň za reinkarnaci, neboť na úrovni ducha není možné si vše zapamatovat bez zkreslení, když se nacházíme ve fyzickém těle. Stále zde budou nějaká zkreslení a chyby, jak byste řekli. Proto se mistr rozhodne buď inkarnovat, nebo mít ve svém poslání více zkreslení. Nebo opustit tělo a pak do něj vstoupit a předávat poznání s menšími zkresleními, tj. bez nových zkreslení nového zrození nového těla.

Ale zkreslení se stejně nelze vyhnout, předávat poznání bez zkreslení je možné jen tehdy, když jste v duchu, a jen těm, kdo jsou v duchu. Jakákoli přítomnost ve fyzickém těle již přináší zkreslení v chápání pravd. Je to tak a není před tím úniku.

Ale i cesta do minulosti, třebaže je možná bez tak vážných následků pro cestovatele, neboť minulost je již napsána a nikam se jako projevená varianta nedostane, přece jen nese pro svět mnohá nebezpečí, jestliže je cestovatel neznalý a neví, že v minulosti nelze cokoli změnit.

Pokud se pokusíte změnit události v minulosti - z éteru bude zničeno mnoho neprojevených událostí a hlavně kousky projevených řetězců minulosti, což je budoucnost ve vztahu k bodu změny. A to je již zhroucení světa, v němž žijete, tj. vaší přítomnosti. Jak se to projevuje? V chaotickém otevírání portálů, objevování se lidí z jiného světa, různých monster a dalších ve vašem světě, pádech skupin lidí, celých zemí a měst do jiných světů, k mizení artefaktů minulosti z vrstev země, jejich přesouvání do jiných epoch či obecně dematerializaci. To je sešívání historie.

Kdyby to však bylo pouhé sešívání, může to vést k předčasné smrti mnoha inkarnovaných, k novému zrození kvůli změněným okolnostem odpracování jejich karmy, protože cihly základů časového řetězce se hroučí. Po takovém přežití času nastává chaos přeskupení do nové historie, provázený katastrofami, úmrtími, jako tomu bylo kdysi v epoše, vámi nazývané epochou velkého stěhování národů, kdy se nepřátelům Anunnakiům podařilo chaoticky zpřeházet bloky historie minulosti, což ovlivnilo energetický krystal Kailásu (viz další témata).

Stalo se to podle vašeho počítání přibližně na hranici vaší éry a toho, co počítáte před vaší érou, nebo spíše v posledních staletích před vaší érou. Když se na Zemi objevily hordy divokých stepních obyvatel z jiného světa, a když se civilizace

starověké Ameriky z babylónské a egyptské éry ocitly v raném středověku a za několik staletí se setkaly s evropskými dobyvateli.

Ale proč to všechno říkám?

A říkám to proto, že před svým rozhodnutím odejít skrze samádhi jsem se zde, ve zničené a vypálené Daarii, setkal s sebevědomou skupinou ‚výzkumníků‘, kteří chtěli spasit svět, jak byste řekli, radikálním způsobem.

Města v Daarii se mezitím stala podzemními úkryty. Vyjít na povrch bylo téměř nemožné, spalující zima a to, čemu říkáte radiace, otrávená voda a vzduch, spálené lesy a spáleniště pokrytá šedým sněhem.

Pod chrámem Jara, který se zachoval, ale byl roztaven, jsme vybudovali podzemní oltář, kde jsem tenkrát sloužil, ale někdy jsem přesto všechno vystupoval na povrch, stejně jako mnozí, kteří se nechtěli trást o svůj fyzický život a věděli, že fyzické tělo je dočasné. Vycházeli jsme ven a viděli jsme živého Jarila, a on nám dodával sílu, ale ti, kteří se báli, onemocněli a umírali. Strach a sebemenší pochybnost činí ducha a tělo v takových extrémních podmínkách zranitelnými, ale absence strachu a lhostejnost k osudu vlastního těla, jak se ukázalo, učinila dokonce toto tělo nezranitelným.

Takže jednoho dne, když jsem na povrchu prováděl rituály s energiemi, jsem si všiml plochého disku hvězdného korábu. Otevřel jsem přechodovou komoru, aby hvězdolet mohl proletět do podzemního parkoviště, nevypadal jako vimany Rámovy království, ani jako naše daarijské vimany, které byly téměř všechny sežehnuté, ani jako černé pyramidy Anunnaki a jejich vazalů. Ze signálů a energie, která z něj vycházela, jsem usoudil, že měl smíšenou posádku, jak byste řekli. Ale disk byl atlantský. Ale z nějakého důvodu ho řídili naši rodní.

Když zakotvili a vyšli ven, bylo hned jasno. Byla to moje neteř Mirodara. Jak dlouho už nebyla ve své rodné zemi! Už ani nevím...

Vrátila se se svým atlantským manželem. Atlantida dávno zanikla, ale my jsme nežili podle vašich časových měřítek. A Mirodara se vdala už před několika staletími. Její manžel byl synem Atlant'anů, kteří přežili velkou potopu a tu válku mezi Atlantidou a zemí Sva. Jejich rodina žila dlouho v podvodním městě Atlant'anů v takzvaném záložním podvodním hlavním městě Atlant'anů, kde mimochodem po zničení Atlantidy žil sám Poseidón. Snažil se tam vytvořit podvodní zemi, své království, a po katastrofě nadále platil daň Anunnaki.

Právě do tohoto království se vydala Mirodara se svou rodinou. Chtěli oživit dávné přátelství mezi Borejci a Atlant'aný, vždyť ve své době bylo toto přátelství silné a mnohé rody byly spřízněné, zejména rod atlantských Titánů. Z tohoto rodu pocházel i manžel Mirodary Bazilus.

Bazilus velmi snil o navrácení Zlatého věku, o obnovení přátelství mezi Atlant'aný a potomky Borejců - Daarijci, snil o vytvoření sjednocené civilizace znovuzrozené Země a o souzení Poseidóna. Často pobýval v Daarii před vypálením našich měst, před Indickou válkou. Byl vědcem spolu se svou ženou, jak vy to nyní nazýváte.

Studoval éter ještě ze starých borejských rukopisů, které jsme odvezli z Boreje a uložili zde v Daarii, i z rukopisů Atlantánů. Chtěl sjednotit vědomosti starověkých akademií, aniž by si uvědomil, že v Atlantidě posledních dnů bylo mnoho vědomostí ze světa Anunnaki. A tyto znalosti nebraly v úvahu duchovní podstatu člověka. Byly to čistě technogenní znalosti, které mohly způsobit potíže.

Znal jsem Mirodaru od dětství. Často pobývala v chrámu Jara. Snažila se vzpomínat sama na sebe a šlo jí to velmi dobře. Ale když se vdala, pohltila ji atlantská věda a přestala se zdokonalovat v duchu. Občas sem chodila a vyprávěla o zázracích, které může vykonat každý člověk, aniž by se obtěžoval zdokonalovat svého ducha, zbavovat se hněvu a vášní, aniž by zvyšoval vibrace svého ducha.

Dlouho dokazovala, že lidé se nespasí zvyšováním vibrací, vždyť je to tak dlouho, ona a její manžel hledali cestu spásy všech, jak hříšníků, jak byste řekli, tak těch, kteří očistili svého ducha. Atlantské představy o zlatém věku a hmotném blahobytu, o životě v harmonii hmotného ji uchvátily. Materiální věci a fyzická krása se pro ni staly většími hodnotami než věci duchovní.

Začala věřit, že fyzická harmonie přinese i harmonii duchovní jaksi sama od sebe. A že technicky se musí prostě odstranit nízkofrekvenční proudy éteru, do nichž byl sluneční systém ponořen Anunnaki, že je třeba povznést Zemi a, prý, už tímto se povznesou lidé na ní.

Nepřipomíná vám to vaše novodobé pohádky o vzestupu...?

S touto ideou shromáždila se svým manželem podobně smýšlející lidi. Měli vlastní společnost, která zahrnovala jak Atlantány z tohoto podmořského města, tak Daarijce.

Ale došlo k novému vypálení, k hroznému válce v indických královstvích a k následnému nájezdu viman Anunnaki, kteří náhle během jediné noci proměnili Daarii ve spáleniště.

Podvodní město Atlantánů bylo také silně poškozeno. Ve stejné době se potopilo na dno i Krišnovo město Dváraka. Zaplaveny byly i neproniknutelné úkryty mnoha Atlantánů v jejich postpotopní zemi Poseidon. Tenkrát byla zaplavena většina Poseidónova podvodního království, které vybudoval ještě před válkou s Hyperborejí jako bunkr a které se po zániku nadzemní Atlantidy značně rozšířilo.

A tak se společnost Baziluse a Mirodary spasila útekem do zničené, ale uniknuvši do podzemí Daarie. Tak skončili v chrámu Jara, kde jsem byl žresem.

Byli odhodlaní. Nyní považovali za svou povinnost zachránit svět. Ale po svém.

Přivezli spoustu atlantských dokumentů, vědeckých prací a plánů. A nějaké látky. Mirodara se zabývala chemií, nebo spíš tím, čemu vy říkáte alchymie. V tom byli atlantští vědci velmi dobří. A Bazilus se pokoušel z nějakých plánů vytvořit otvírač portálů, přičemž jako základ použil práce Borejců, ačkoli on byl Atlantán a Mirodara byla Daarijka.

Když mi řekli svůj plán, nepřijal jsem ho.

Podstata plánu byla následující: prorazit portál do minulosti, do epochy, kdy krystal Země na Kailásu ještě nebyl poškozen civilizací Anunnaki a černými draky antisvěta, a tam tento krystal nastavit tak, aby nedopustil přístup Anunnaki k sobě.

Tento plán jsem nepřijal, neboť vím, že nikdo z inkarnovaných, dokonce ani duchové na úrovni božstev, nemohou změnit strukturu krystalu zrozeného duchem galaxie. A tyto krystaly, které sem na počátku pozemských časů přinesli Asurové - předkové Borejců a Lunbo - předkové Lemurijců, o nichž vám již bylo řečeno (viz jiná témata), zrodili právě duchové galaxií, když je oslovili obzvláště silní duchové - hybatelé kosmických civilizací - titíž Asurové a Lunbo.

Toto je za první. Za druhé, aby bylo možné konkrétně ovlivnit krystal Kailásu, je vyžadována přítomnost určitých frekvencí ducha, a nikoli technické podpory. Krystal by takovou věc v lepším případě k sobě nepustil, v horším případě by ji spálil. Vždyť spálil mnoho černých draků i Anunnaki, dokud tam nevhodili svůj krystal, který změnil frekvence Země a umožnil jim se tam uchytit. Takový proces však nelze zvrátit, protože ničit neznámá budovat. Anunnakiové ničili a nyní bylo třeba tvořit, budovat.

Ale Bazilus a Mirodara byli příliš sebevědomí. A hlavně nechtěli slyšet, že by jejich portál mohl zničit Zemi, Slunce a celou Galaxii a pomoci Anunnaki, vždyť ti ne náhodou z nějakého důvodu nezavalili jejich laboratoř v podvodní Atlantě. Ale to je neznepokojilo. Mysleli si, že jim někteří Anunnaki mohou pomoci, aniž by si všimli jejich proradnosti. Mirodara dostala od anunnakijského posla jakýsi plán, a Bazilus tento element použil ve svém zařízení. Tehdy jsem ještě nevěděl proč. A také podlehl přemlouvání Mirodary.

Nemohl jsem je zastavit. Každý má svou volbu. I když jsem předpokládal velmi vážné pochybení, neodvážil jsem se to zakázat. Mnozí kolem říkali, že je to šance, jak zachránit planetu a obrodit ji.

Bazilus a jeho společníci sestrojili vlastní aparát a podle atlantské technologie odlili sarkofágy určené k přemístění ze speciálního tekutého mramoru odolného vůči žáru a zároveň i vůči chladu.

Naplnili je alchymistickou tekutinou, kterou Mirodara tak dlouho zkoumala. Ponořili se do této látky vzavše s sebou řídicí přístroje stroje, otevírajícího portál. Pomohli jsme sarkofágy zapečetit speciální látkou.

...Portál se aktivoval, všechno se rozzářilo. Vpředu byl tunel prázdný, v němž zmizely sarkofágy. Ale vtom se stala podivná věc. Rotující krystal portálu, který byste nejspíš nazvali hvězdnou bránou, se náhle zastavil nad svou kruhovou plošinou. A já uslyšel zasténání Země. Byla to vibrace krystalu Kailásu. Dokázal jsem ho slyšet; varoval před nebezpečím pro planetu. Další zasténání bylo ještě strašnější, byl to signál nebezpečí pro hvězdu, tedy pro Jarila, a nakonec mnou pronikl ještě jeden zvuk, říkal, že se může vytvořit černá díra, která pohltí Jarila a začne nasávat další světy.

Kameny chrámu, v němž jsem stál, se začaly dematerializovat. A, ó hrůzo, začali mizet i lidé. Portál se stal neovladatelným. Viděl jsem oblohu, ačkoli jsem byl v podzemním sále chrámu, ale materie se změnila, oblohu viděli všichni, kdo byli tady, a tam, na obloze se vznášela obrovská černá pyramida Anunnaki, blížili se k modré záři portálu a už tam mířili svým obludným dělem. Všechno jsem pochopil. Rozhodli se portál úplně roztrhat, proniknout do světlych světů, do jiných galaxií, viděl jsem jejich nespočetné armády u Měsíce, jejich obrovské pyramidy plující vesmírem. Ta vize byla čistá. Ale věděl jsem, že kdybych teď portál zavřel, moje neteř už nikdy nevyjde z pásky času, ani všichni ti, kteří šli s ní, věděl jsem, že tento chrám a možná i celá Země zahynou, ale nepřátelé neprojdou a Jarilo bude zachráněno. Podařilo se...

V poslední vteřině jsem portál násilím zavřel a roztráštěl krystal posledním paprskem své zbývající vadžry, kterého byla ještě schopna. Taková zbraň tehdy v té době byla. Ve vašich dnech ji máte jako rituální předmět (viz téma: Vadžra - zbraň bohů, nebo nástroj tvoření?).

Pak došlo k výbuchu. Všichni jsme byli pohřbeni pod kameny. Mnozí zahynuli. Byl jsem uvězněn v těsné štěrbině. Ve svých vizích jsem však viděl, že armáda anunnakijských lodí se stáhla a usadila se zpět na svých základnách. Nezaútočily a znovu zaujaly své pozice. Uvědomili si, že portál se zabouchl a že v dohledné době nebudou schopni vytvořit nový. Jen když najdou podobné, jako je moje neteř, kteří usilují o světlo, ale nemají moudrost ani znalosti o tom, jak se věci mohou zvrtnout, kteří si myslí, že svět nepřátel lze ubít čepicemi, jak říkáte. Věří ve svou osobní sílu a v to, že uspějí, i když velká koalice světlych civilizací selhává. Sní o rychlém a silovém řešení této války a nevěří mudrcům, kteří vědí, že je možné jen zadržování a zdokonalování svého ducha, nikoli technický zásah, zvláště s duchem plným pýchy. Ano, právě pýchy, neboť si myslí, že vědí víc než bohové a učitelé světlych civilizací kosmu.

Tehdy se portál zabouchl. To zachránilo náš svět i ostatní světy, zachránilo to galaxii před neuváženými činy a jejich následky. Nu a moje neteř a všichni ostatní, kteří vstoupili do portálu, uvízli v minulosti, materializovali se v uhelných slojích. Nebo spíš se tam ocitli v době, kdy to uhlí bylo hořícím lesem časů velké zápalné oběti, když vybuchlo Rádža Slunce. Spálené lesy, jejich popel se dál taval ve směsi s různými látkami v děsivém záření mrtvé hvězdy. Tak vzniklo uhlí.

Členové ‚výpravy‘, kteří se tam teleportovali, už nemohli používat své přístroje, ožít a dělat cokoliv vůbec, poněvadž spojení s krystalem portálu bylo přerušeno, a krystal byl zničen. Zůstali připoutáni ke svým tělům a dlouho je nemohli opustit, nadále byli jejich vězni. Vždyť ta kapalina uchovávala tělo a bránila duši, aby se osvobodila, a speciálně vytvořený materiál sarkofágů odolával i katastrofálnímu žáru a přetlaku.

...Jste-li v samádhi, můžete úsilím vůle přetrhnout stříbrné vlákno, které spojuje ducha s tělem, a osvobodit se, nebo si můžete své tělo ponechat, živit ho energiemi, abyste se do něj později vrátili, ale zároveň se můžete inkarnovat někam jinam. Ale v tomto stavu nebylo samádhi. Ti lidé nerozvíjeli svého ducha, svou vůli, aby to dokázali, aby dokázali vstoupit do tohoto stavu a dokázali ovládat sebe a své tělo,

byli to obyčejní nepřipravení lidé, kteří považovali rozvoj ducha a těla za zbytečný, když existuje technologie. A to z nich učinilo vězně jejich těl a mrtvých technologií na mnoho tisíciletí.

Dokud není tělo zničeno, nemůže ho duch opustit, pokud to neumí svou vlastní vůlí. Jejich situaci by pomohly jen nekonečné výčitky svědomí za to, co chtěli udělat, výčitky svědomí za to, že důvěřovali Anunnakiům, za svou pýchu, že neposlechli rady učitelů a sami se rozhodli, že mohou planetu osvobodit sami. Nakonec k tomu Mirodara dospěla a dokázala se osvobodit. Dokázala se kát a odpracovat si těžké břemeno zajetí mezi světy a připoutání ke svému tělu na několik tisíc let. Vždyť teprve v minulém století podle vašeho počítání dokázala opustit místo svého uvěznění a přetrhnout stříbrné vlákno, aby znovu začala svou cestu rozvoje ducha už bez tohoto těla.

Jakmile se tak stalo a karmická lekce byla odčiněna, byla ve vašem světě objevena podivná pohřebiště, přesněji řečeno nejprve její sarkofág, a její tělo, vámi označované jako ‚Tisulská princezna‘.

Když pak byl portál a chrám zničen, my, kdož jsme přežili - hrstka žreců Jara - jsme se vydali daleko na sever. Na Tajmyr, abychom použili vaše moderní názvosloví. Tam zůstal poslední chrám, kde jsem se rozhodl opustit své tělo, ale odejít skrze samádhi (viz téma: Tajemství žrece Jaromíra).

V té době už nebylo možné nic změnit. A portál vytvořený atlantsko-daarijskou ‚expedicí‘ mé neteře a jejího manžela situaci jen zhoršil tím, že ještě více demagnetizoval krystaly planety tím anunakijským zařízením, které bylo zabudováno do stroje portálu a téměř umožnilo protrhnout prostor a čas do katastrofických rozměrů. Bylo by se tak stalo, kdyby nebylo zničeno.

...Těla členů výpravy byla vytažena z uhelného dolu v druhé polovině vašeho 20. století, ačkoli znáte jen příběh o těle mé neteře, kterou jste nazvali ‚Tisulskou princeznou‘. Ano a tento příběh je plný tajemství, ale to, co jsem teď vyprávěl, neodhalí ani vědci, ani tajné služby, ať už budou zkoumat tekutinu, samotná těla nebo sarkofágy, a to bez ohledu na to, jak tajené to všechno je.

Tato tekutina neposkytne nesmrtelnost, její působení je nejbližší tomu, na čem svého času pracovali vědci, kteří se snažili zmrazit lidské tělo, aby ho pak údajně rozmrazili a vyléčili nemoc, kterou předtím nebylo možné vyléčit. Čili takový pokus o cestování do budoucnosti. Stejný výsledek měla i alchymie Atlantů. A nikde nebrala v úvahu stav duše ponořené do kapaliny nebo zmrazené v mrazicí komoře. Co na to říct... Materialismus nevědomosti, ten je silný ve všech dobách...

Přístroje, které si ‚piloti v čase‘ vzali s sebou, mohou být také vykuchány, ale nebudou fungovat bez samotného zařízení portálu, které bylo zcela zničeno, když se podařilo portál zaklapnout. Tyto části zařízení, které si vzali s sebou do sarkofágů, nebudou fungovat bez hlavního zařízení portálu.

Pobyt v kapalině po dobu delší než jedna hodina podle biologického času těla, který byl zohledněn při vytváření celého ‚stroje času‘, vede k nevratným následkům. To

znamená, že abyste byli vzkříšeni, řečeno vašimi slovy, můžete v tomto stavu ležet pouze ne déle než hodinu podle biologického času těla. A právě po tuto interní dobu by měla proběhnout celá tato teleportace, a po uplynutí této doby již duše nebude schopna ovládat tělo a používat zařízení ležící v sarkofágu. Reflexy těla budou atrofovat, i když bude stále vypadat jako živé. Po roce v tekutině nebudou tělesné tkáně schopny zůstat bez tekutiny vůbec. Jiné prostředí je jednoduše zničí, ale duše se uvolní. Duše se nemůže osvobodit, dokud forma těla a buněk existuje i v tekutině, stejně jako se nemůže osvobodit, pokud existuje připoutání byť jen ke kousku živého těla, které brání zničení éterického dvojníka. Proto, pokud je alespoň jeden orgán z těla živý nebo pokud je v životodárném prostředí, jako je tato tekutina nebo jako tělo jiného člověka, v případě transplantace orgánů, je duše v zajetí (viz téma: Dárcovství orgánů - projekt Anunnaki).

Potlouká se kolem a nemůže se odtrhnout ani znovu vtělit, pokud nevyvine vůli do té míry, že dokáže přetrhnout své stříbrné vlákno. Tehdy se osvobodí, jako se to stalo mé neteři. Pokud však orgán zůstane v těle někoho jiného, jako v případě transplantace, orgán odumře a může způsobit smrt toho, komu byl transplantován. V případě těla zakonzervovaného v alchymistickém roztoku je to jednodušší. Tělo sice není zničeno, dokud je v roztoku, ale je mrtvé ve všech parametrech kromě vnějších, a bez roztoku se do půl hodiny rozpadne.

Elixír života a nesmrtelnosti z tohoto alchymistického roztoku nelze vyrobit, pouze konzervuje s možností oživení za určitých podmínek fungování celého zařízení spolu s portálem, a to maximálně do určité doby biologických hodin organismu.

Ve vašich dnech již byly duše členů ‚expedice‘ osvobozeny, některé díky činům těch, kteří to začali zkoumat. Jejich těla se rozpadla v prach. Nu a oni sami, poté co si uvědomili svůj omyl, půjdou dál svou cestou. Každý má svou vlastní cestu a ta je nekonečně dlouhá, a nejen délka jednoho fyzického života. Tehdy byla Mirodara mou neteří v těle, nyní je v jiných světech. Tělo je dočasné a je dáno k určitému účelu, a jestli je využito správně, či nikoli, záleží na volbě duše.

Svůj příběh jsem vám už jednou vyprávěl. Nebudu se opakovat (viz téma: Tajemství žrece Jaromíra).

Řeknu vám jen to, že jsem přišel ve vaší době, v době zlomu, kdy se vaše budoucnost píše každou vteřinu a každou vteřinu se také může změnit.

Věci nemusí být takové, jak psali proroci a jak chtějí a jak si je programují Anunnaki a jejich vyvolení prostřednictvím kódů ve své knize čísel, která je oděna do dějin putování a pronásledování a která se stala příruční knihou mnoha národů. A nepomůže ani třetí Chrám na Chrámové hoře, ani rudé krávy chované pro oběti...

Je něco, co je nad síly čísel a kódů temných mistrů, něco, co nelze provést technicky, ale to, co může být vytvořeno Duchem, a to, co se zdá nemožné - je možné pouze silami Ducha. A možnosti techniky před nimi blednou. Aby však duch mohl mít takové možnosti, musí se sám rozvíjet, zdokonalovat, neustále zvyšovat své vibrace. A to je technicky nemožné! Nepomohou ani technické přístroje a látky, ani čistě

fyzické dechové či mechanické praktiky, vizualizace, meditace, rituály! Jedině mravní zdokonalení a znovuzrození ducha, jeho očištění od toho, co nazýváte neřestmi, může každému pomoci ke spáse, a nic jiného.

Nepřátelům to není dostupné vůbec, proto hledají cesty z opačné strany, měníce tu a tam příčiny a následky a uchylujíce se k technickým trikům nebo různým rituálům a mechanickým praktikám s fyzickým tělem, které v lepším případě nic nepřinášejí, v horším případě nesou smrt a zkázu.

Tady máte celé tajemství kolem ,Tisulské princezny'...“ pomalu domluvil starý žrec.

A oheň opět zatančil na kamenech, vrhaje dlouhé stíny. Byl stále jasnější a jasnější, a stařec někam zmizel. Hvězdy na rozjasňující se obloze blednou, a už začalo svítat...

Zapsala Valeria Kolcova 17.07.20